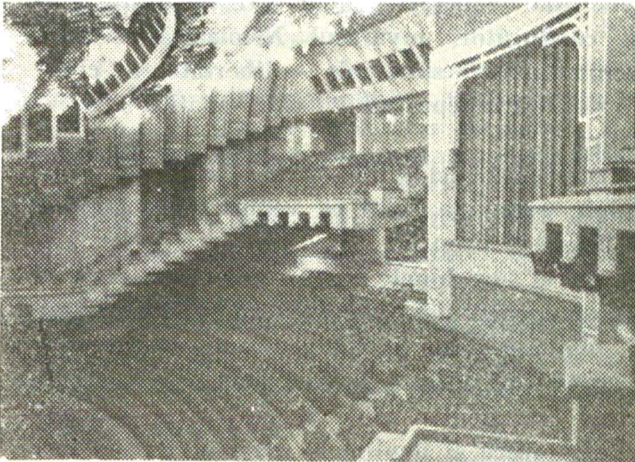
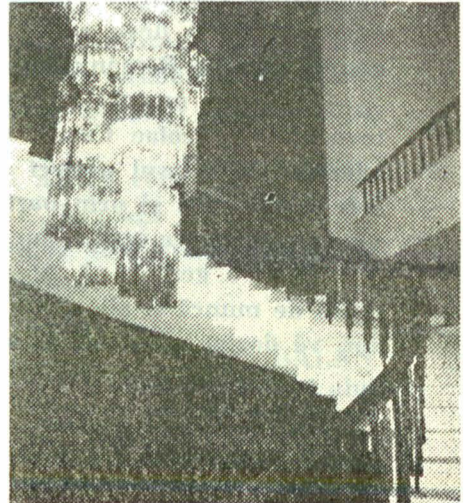
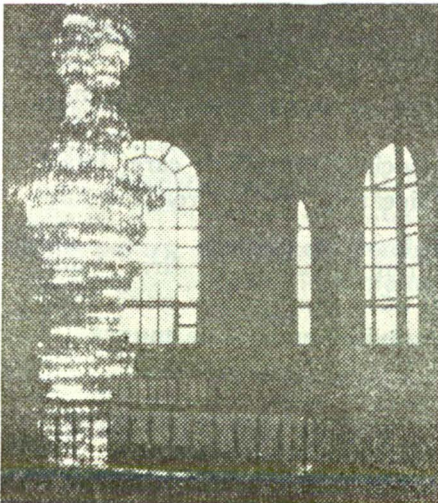

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

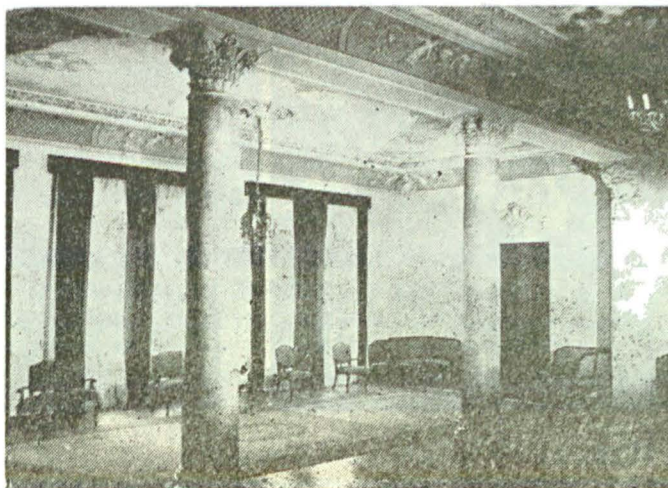
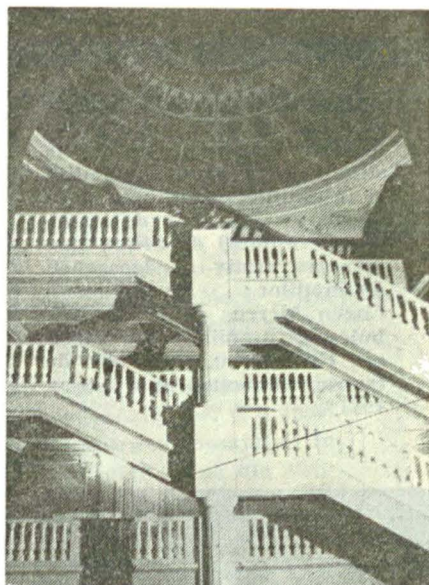
Dezvoltarea
bazei
materiale

EPOCĂ DE ÎNFLORIRE A TEATRULUI ROMÂNESC

O considerabilă creștere a bazei materiale se produce după Congresul al IX-lea: trei teatre Naționale (cele din București, Craiova și Tîrgu Mureș) se mută „în casă nouă”, alte teatre sînt reconstruite parțial sau și modernizează utilajul de scenă. În fotografii, noul Teatru Național din București, care și-a sporit zestrea, dobîndind două noi spații de joc — sala Amfiteatru și sala Atelier; și frumoasa clădire a vechiului teatru brăilean, cu valoare istorică, restaurată cu deosebită grijă.

Un generos cadru:

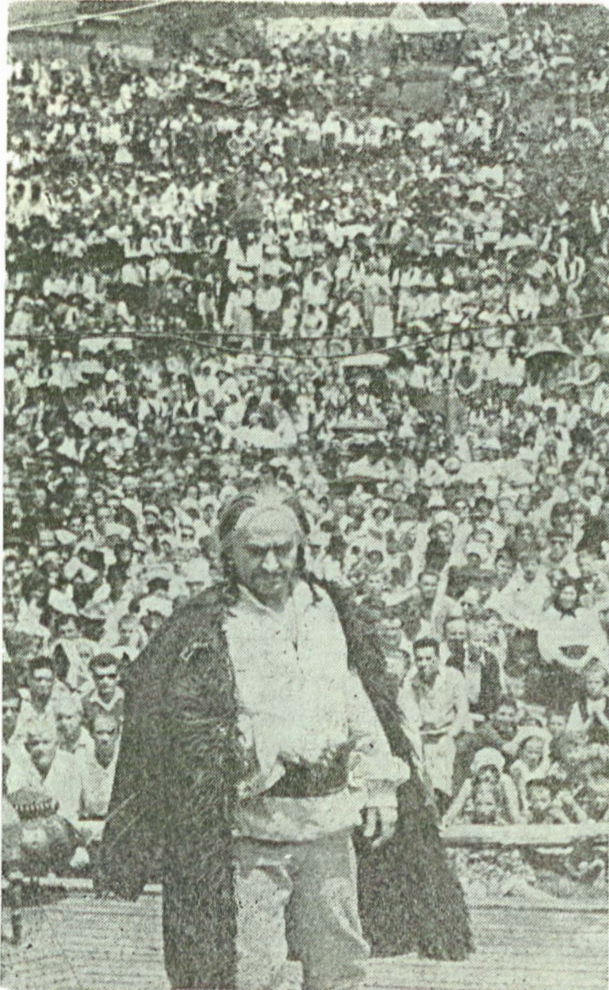
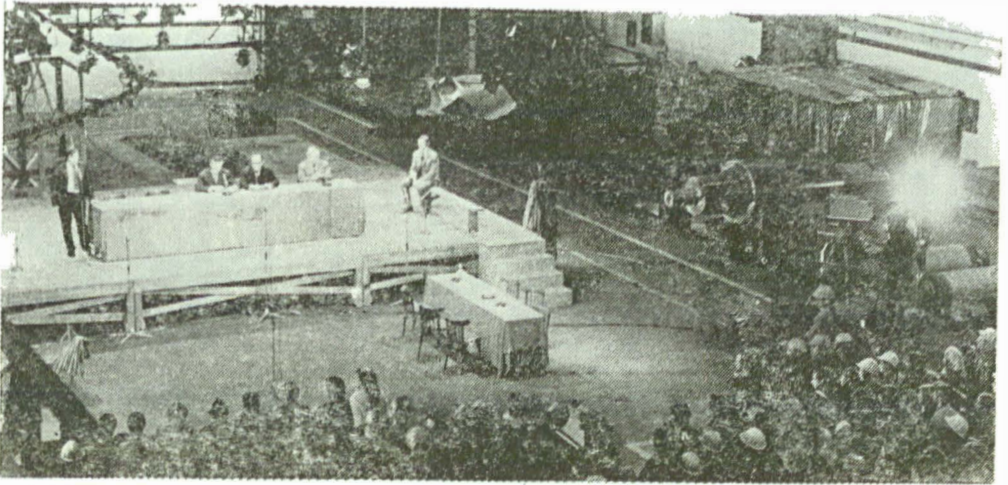
„CÎNTAREA ROMÂNIEI“

O strălucită inițiativă a tovarășului Nicolae Ceaușescu — Festivalul național „Cîntarea României” — impropătează sursele de inspirație ale teatrului, îi lărgeste aria de preocupări, îi diversifică modalitățile de acțiune.

O inspirată formulă organizatorică, aceea a reuniunilor teatrale tematice specializate, stimulează spiritul competitiv și înlesnește instaurarea unui permanent schimb de experiență. Montaj de afișe; momentul festiv al decernării distincțiilor: „Jurați” — Eugen Mercus și Mircea Albulescu, premiați — Virginia Itta Marcu, Festivalul de teatru contemporan Brașov 1984.

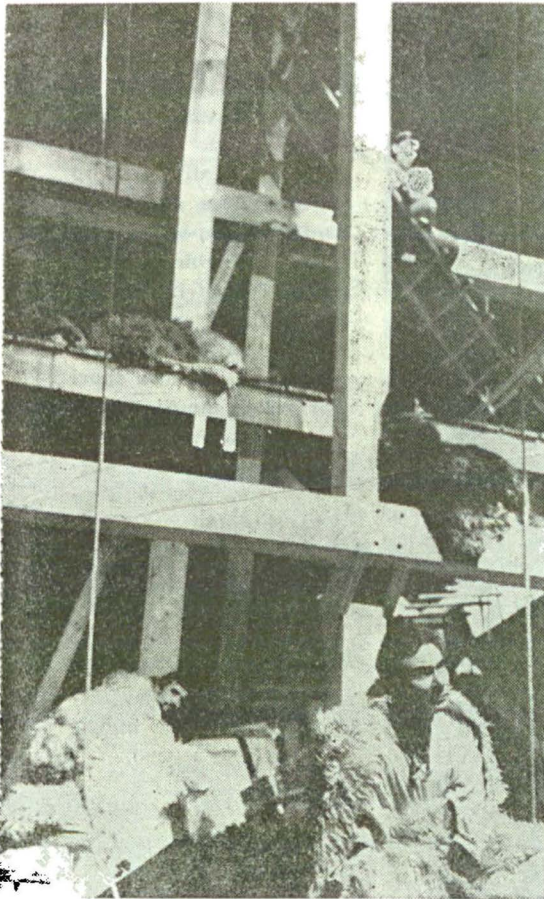
Democratizarea teatrului

Din lăcasul său tradițional de „cult al Thaliei”, teatrul iese în întâmpinarea publicului, confruntându-se cu masele pe subiecte fierbinți, deopotrivă ale istoriei și ale actualității, spre a stimula reacția spontană, vie, și a spori înțelegerea mesajului. În imagini, scenă din Procesul Horia de Al. Voitin reprezentată de Teatrul Național din Cluj-Napoca în comuna Albac (stînga); și, respectiv, Puterea și Adevărul de Titus Popovici într-o montare realizată sub egida Televiziunii pe platforma industrială Slatina (sus).

1

3

Valorificarea scenică
a tezaurului
dramaturgiei
românești

O preocupare susținută pentru valorificarea scenică a tezaurului de opere dramatice (și poetice) prea puțin sau deloc explorat din punct de vedere teatral aduce pe afișe marile nume ale culturii românești: Eminescu (Frumoasa fără corp — Teatrul „Mihai Eminescu“ din Botoșani — 1), Lucian Blaga (Meșterul Manole, Zamolxe — Teatrul Giulești — 2, 3), Nicolae Iorga (Doamna lui Ieremia — Teatrul Național din București — 4), Camil Petrescu (Danton — Teatrul Național din București — 5).

4

1

2

O nouă vîrstă a spectacolului românesc

3

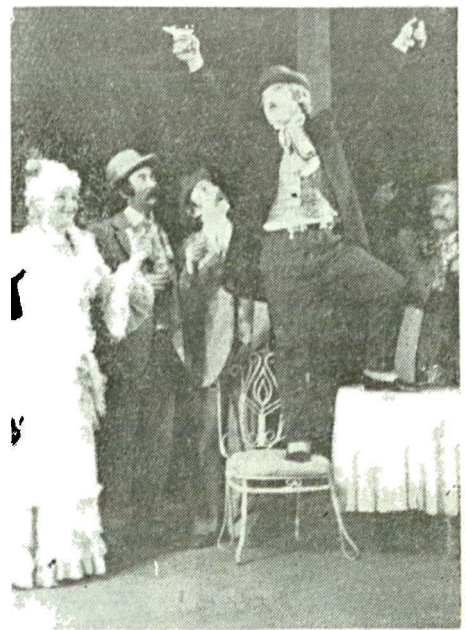
Este perioada în care intră în viața scenei și-și cucerește maturitatea artistică o puternică generație de tineri regi-zori, care se instalează ferm în prim-planul peisajului teatral prin opțiuni repertoriale novatoare și printr-o concepție de spectacol îndrăzneată și originală. Dintre creațiile lor reprezentative, am ales spre exemplificare, de astă dată: Răceala de Marin Sorescu, Teatrul „Bulandra” — Dan Micu (1); Niște țărani după romanul lui Dinu Săra-ru, Teatrul Mic — Cătălina Buzoianu (2); Woyzeck de Büchner, Teatrul Giulești — Alexa Visarion (3); Despot-Vodă de Vasile Alecsandri, Teatrul Național din Bucu-rești — Anca Ovanez-Doro-șenco (4)...

4

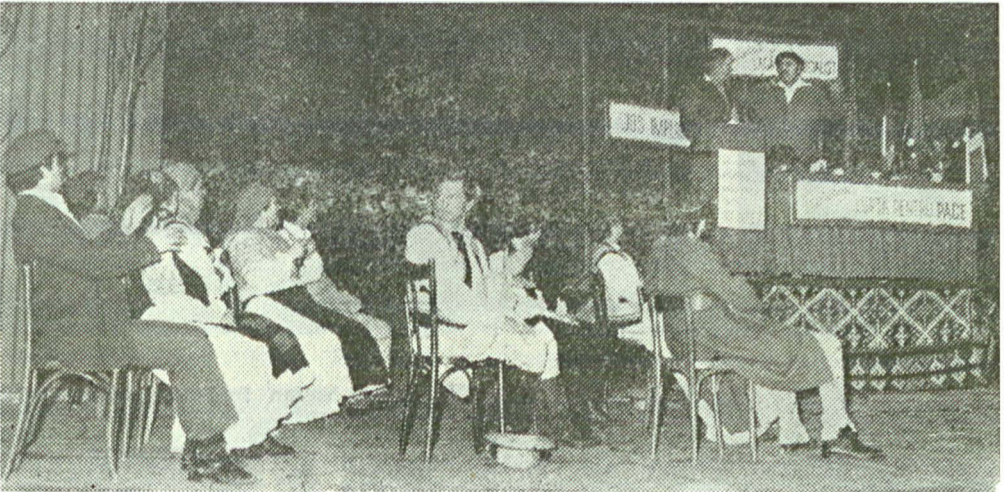

5

6

7

8

...Descăpăținarea de Alexandru Sever, Teatrul Giulești — Tudor Mărăscu (5); O scrisoare pierdută de I. L. Caragiale, Teatrul Național din Craiova — Mircea Cornișteanu (6); Studiu osteologic... de D. R. Popescu, Teatrul Dramatic din Brașov — Mircea Marin (7); Tartuffe de Molière, Teatrul „Bulandra” — Alexandru Tocilescu (8)

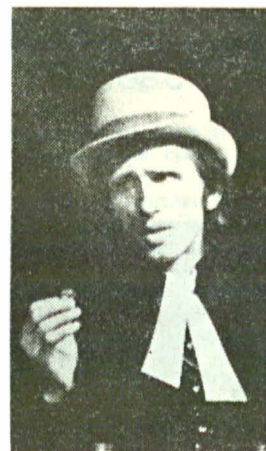
Distilind mijloacele preluate prin tradiție și asimilind elementele unei pregătiri moderne, școala românească de interpretare se situează astăzi la un nivel de excelență. O pleiadă de mari actori aflați la apogeul carierei reprezintă cu strălucire originalitatea de substanță, vigoarea talentului și diversitatea stilistică a teatrului nostru.

Iată, dintre creațiile lor cu valoare exponențială, un florilegiu de roluri shakespearene:

George Constantin (Prospero) și Victor Rebengiuc (Caliban) în Furtuna

Ileana Predescu și Virgil Ogașanu în A douăsprezecea noapte

Ion Caramitru în Hamlet

Ștefan Iordache în Richard III

Tudor Gheorghe în Richard II

Puterea creatoare a celor mai dăruți dintre actori se hrănește din materia fertilă a mult-jucătorilor roluri din marele repertoriu și se întoarce asupra acestora, dăruindu-le o aură de prospețime și noutate. Astfel...

Toma Caragiu în Azilul de noapte de Maxim Gorki...

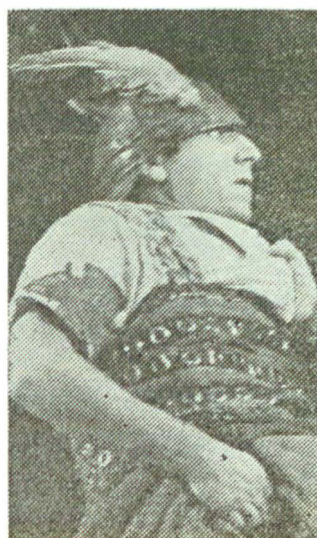
...Valeria Seciu în Să îmbrăcăm pe cei goi de Luigi Pirandello...

...Silvia Ghelan în Livada cu vișini de Cehov...

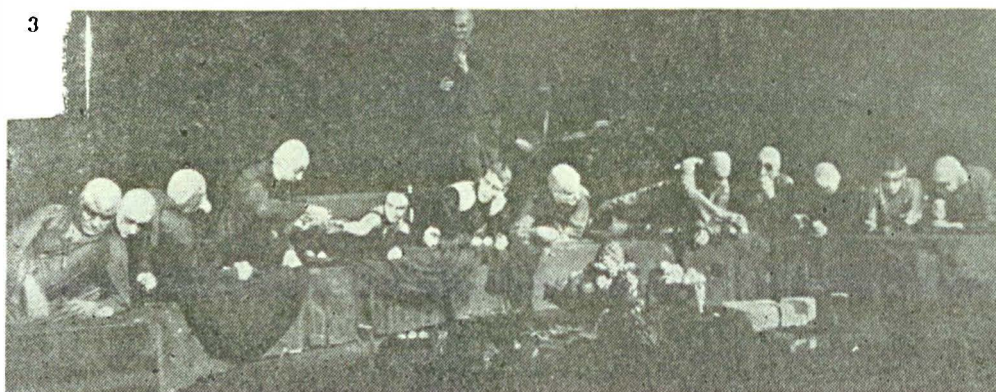
...Gina Patrichi și Marin Moraru în D'ale carnavalului de I. L. Caragiale.

Deschidere largă spre repertoriul universal

O deschidere programatică spre cultura universală îngăduie scenei noastre să reunească pe afișe nume importante ale teatrului modern: Beckett (în imagine, scenă din spectacolul Teatrului Național din București cu Așteptându-l pe Godot, 1), Sartre (Diavolul și bunul Dumnezeu — Teatrul Mic, 2), Camus (Caligula — Teatrul Național din București, 3), Bulgakov, Arthur Miller, Tennessee Williams, Eugen Ionescu...

4

...Pinter (Serață neprevăzută — Teatrul Dramatic din Brașov, 4), Antonio Buero Vallejo (Generoasa fundație — Teatrul Național din București, 5), Slawomir Mrozek (Emigranții — Teatrul Mic, 6), Peter Shaffer (Amadeus — Teatrul de Stat din Oradea, 7), Arrabal, Albee...

6

7